

РЕШЕНИЕ

№ 19727

гр. София, 21.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав, в
публично заседание на 27.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ана Методиева

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **2735** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на „ФАНТАСМА“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място],[жк], [жилищен адрес] ет. партер, подадена чрез управителя С. Г. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005783/03.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на дружеството е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

Жалбоподателят – „ФАНТАСМА“ ЕООД, оспорва заповедта като незаконосъобразна. Поддържа, че процесната ПАМ е приложена при неправилно приложение на материалния закон и при неизяснена фактическа обстановка. Излага доводи, че водачът на автомобила е притежавал валидно свидетелство за управление, издадено от държава – членка на Европейския съюз, а именно Кралство Испания, поради което не е налице хипотезата на „неправоспособен водач“ по смисъла на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП. Поддържа, че непредставянето на свидетелството към момента на проверката не означава липса на правоспособност, доколкото правото на управление е съществувало и е било валидно към релевантния момент. Твърди, че испанското свидетелство за управление е валидно на територията на Република България съгласно действащото европейско и национално законодателство, като административният орган не е извършил необходимата проверка относно съществуването и валидността му. Поддържа още, че е налице нарушение на принципа на служебното начало и на чл. 35 АПК, тъй като административният орган не е изяснил

всички относими факти и обстоятелства преди издаването на заповедта.

Прави искане за отмяна на заповедта и възстановяване на регистрацията на процесното моторно превозно средство.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не изразява становище по жалбата. С изпратената административна преписка административният орган прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав, като обсъди доводите на страните, събраните по делото доказателства и като извърши служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК на всички основания по чл. 146 АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

На 12.11.2025 г. около 13:33 ч. в [населено място], [улица], Я. В. Я. е управлявал товарен автомобил „Фиат Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ФАНТАСМА“ ЕООД, като при извършената полицейска проверка не е представил свидетелство за управление на МПС. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 830659/12.11.2025 г., в който е прието за установено, че водачът управлява МПС без да е правоспособен водач, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 150 ЗДвП. Изготвена е докладна записка от полицейски орган при 01 РУ – СДВР, в която са отразени данни във връзка с твърдяно от водача испанско свидетелство за управление, като след извършена справка е било установено, че лицето е с отразен статус „неправоспособен“ за Република България. В докладната записка е посочено, че на водача е съставен АУАН за нарушение на чл. 150 ЗДвП, а регистрационните табели на автомобила са иззети.

На 03.12.2025 г. полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР е издал оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005783, с която на „ФАНТАСМА“ ЕООД е приложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 месеца. В заповедта е прието, че дружеството е собственик на автомобил, управляван от лице, което не притежава валидно свидетелство за управление за територията на Република България.

От приложената справка за пътуване на лице – български гражданин се установява, че Я. В. Я. е пребивавал в Кралство Испания и е влизал на територията на Република България през 2025 г.

По делото е приложено копие от документ, представен от жалбоподателя като испанско свидетелство за управление на МПС, издадено на Я. В. Я..

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е от надлежна страна, в законоустановения срок, срещу подлежащ на съдебно оспорване административен акт, след проведено административно оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи са определени службите за контрол по Закона за движението по пътищата. В т. 1.3 от същата заповед са посочени областните дирекции на МВР и Столичната дирекция на вътрешните работи в рамките на обслужваната от тях територия, като структури, осъществяващи контрол по ЗДвП. От представената по делото Заповед № 513з-12386/14.10.2025 г. на директора на Столичната дирекция на вътрешните работи се установява, че на основание чл. 43, ал. 4, вр. чл. 43, ал. 3, т. 1 ЗМВР и Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи са оправомощени длъжностни лица от структурата на СДВР да прилагат с мотивирана заповед

принудителни административни мерки по чл. 171 ЗДвП, включително по т. 2а. Сред оправомощените длъжностни лица са посочени полицейските инспектори от Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Процесната Заповед № 25-4332-005783/03.12.2025 г. е издадена от И. В. Й., на длъжност полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. По делото е представена и Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г., от която се установява заемащата от лицето длъжност в структурата на Отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С оглед на тези доказателства съдът приема, че оспорената заповед е издадена от материално и персонално компетентен административен орган, в рамките на териториалната компетентност на СДВР и в обхвата на предоставеното оправомощаване. Следователно не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 1 АПК.

Заповедта е издадена в писмена форма и съдържа посочване на издателя, адресата, правното основание, фактическите обстоятелства, възприети от органа, разпоредителната част, срока на мярката и реда за обжалване. В нея е посочено, че на 12.11.2025 г. около 13:33 ч. в [населено място], [улица], с посока на движение от [улица] към [улица], товарен автомобил „Фиат Д.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „ФАНТАСМА“ ЕООД, е бил управляван от Я. В. Я., за когото органът е приел, че не притежава валидно свидетелство за управление на територията на Република България. Макар заповедта формално да съдържа мотиви, съдът намира, че изложените в нея фактически основания не са доказани по делото по начина, изискуем от чл. 170, ал. 1 АПК, а направеният въз основа на тях правен извод е материалноправно неправилен.

Съгласно чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство“ на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното моторно превозно средство, или е лишено от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и в други изрично предвидени в нормата хипотези. Следователно за законосъобразното прилагане на мярката в настоящия случай административният орган следва да установи по несъмнен начин не само факта на управление на процесното МПС от конкретното лице, но и че това лице към момента на управлението е било неправоспособен водач или не е притежавало свидетелство за управление, валидно за съответната категория.

По делото не е спорно, че процесният автомобил е собственост на „ФАНТАСМА“ ЕООД и че на 12.11.2025 г. е бил управляван от Я. В. Я.. Спорът е концентриран върху въпроса дали водачът е бил неправоспособен, съответно дали е притежавал валидно свидетелство за управление, което следва да бъде признато на територията на Република България.

Действително, към момента на проверката водачът не е представил пред контролните органи валидно свидетелство за управление на МПС, а в информационните масиви на МВР е бил отразен като неправоспособен водач. Тези обстоятелства са били достатъчни да обосноват извършването на проверка и съставянето на АУАН за нарушение на чл. 150 ЗДвП. В случая обаче още в административното производство са наведени твърдения, че лицето притежава свидетелство за управление, издадено от Кралство Испания, а в материалите по преписката се съдържат данни за твърдяно чуждестранно свидетелство за управление. Впоследствие към делото е приложено и копие от документ, представен като испанско СУМПС. При това положение административният орган е бил длъжен да изясни относимите факти относно съществуването, валидността и обхвата на това свидетелство, включително дали същото е било валидно към датата на проверката и дали е признавало право за управление на процесната категория МПС на територията на Република България.

Съгласно чл. 2, § 1 от Директива 2006/126/ЕО свидетелствата за управление, издадени от

държавите-членки, се признават взаимно. Този принцип е основен в режима на свидетелствата за управление в Европейския съюз и има за цел да осигури свободното движение на лицата и еднаквото признаване на придобитата правоспособност в рамките на Съюза. В националното право същият принцип е възпроизведен в чл. 161 ЗДвП, съгласно който свидетелство за управление, издадено от държава – членка на Европейския съюз, е валидно на територията на Република България при условията на закона.

При наличие на данни за евентуално издадено свидетелство за управление от държава – членка на Европейския съюз, обстоятелството, че лицето не фигурира като правоспособен водач в националната база данни, не е достатъчно само по себе си да обоснове категоричен извод за липса на правоспособност по смисъла на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП, без да бъде извършена проверка относно съществуването, статуса и валидността на твърдения документ. При наведено твърдение и представени данни за свидетелство за управление, издадено от държава-членка на ЕС, административният орган следва да провери дали такъв документ действително съществува, дали е валиден, дали обхваща категорията на управляваното МПС, дали срокът му не е изтекъл и дали не е налице някое от изключенията, при които Република България може да откаже признаване на правото на управление. Такава проверка в случая не е извършена или поне не е доказана по делото. Не са представени данни за извършена проверка чрез компетентните механизми за обмен на информация между държавите членки, нито за отправено запитване относно валидността на документа до компетентните органи на Кралство Испания. Не са изложени и мотиви защо органът приема, че испанското свидетелство не следва да бъде признато. При тези данни съдът приема, че административният орган е формирал извод за липса на правоспособност без да изясни в необходимата пълнота значението на представените данни за чуждестранно свидетелство за управление. Такъв подход не съответства на изискването за пълно изясняване на фактите при наличие на данни за евентуално свидетелство за управление, издадено от държава-членка на Европейския съюз.

В заповедта липсват конкретни мотиви въз основа на какви фактически и правни съображения административният орган е приел, че твърдяното испанско свидетелство не съществува, не е валидно или не следва да бъде признато за територията на Република България. Валидността на свидетелство, издадено от държава-членка, не възниква след допълнително признаване от български административен орган, а произтича по силата на правото на ЕС и националната разпоредба на чл. 161 ЗДвП, освен ако не е налице предвидено от закона основание за отказ от признаване. Именно наличието на такова изключение следва да бъде доказано от административния орган, тъй като той носи доказателствената тежест по чл. 170, ал. 1 АПК. В тази връзка следва да се направи разграничение между непредставяне на свидетелство за управление при проверка, управление без носене на документ и управление от неспособен водач. Това са различни фактически и правни хипотези, които пораждаат различни правни последици. Принудителната административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП може да бъде приложена само когато е установено, че водачът действително не притежава правоспособност или валидно свидетелство за съответната категория, а не когато съществува неяснота относно документа или когато органът не е извършил пълна проверка относно неговата валидност. В случая административният орган е разполагал с данни за наличие на испанско свидетелство за управление, но не е изяснил неговия правен статус. Това представлява нарушение на чл. 35 АПК, съгласно който индивидуалният административен акт се издава след изясняване на фактите и обстоятелствата от значение за случая. Нарушен е и чл. 36, ал. 1 АПК, доколкото органът не е събрал служебно необходимите доказателства относно валидността на документа, макар именно този факт да е решаващ за приложението на материалноправната норма. Нарушението е

съществено, защото ако органът беше извършил надлежна проверка и беше съобразил представеното свидетелство, би могъл да достигне до различен краен резултат относно наличието на предпоставките за прилагане на ПАМ.

Съдът съобразява, че принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП имат превантивен и преустановителен характер, а не санкционен. Това обаче не освобождава административния орган от задължението да установи всички елементи от фактическия състав на приложимата материалноправна норма. Напротив, предвид сериозната намеса в правната сфера на собственика – прекратяване на регистрацията на МПС за срок от шест месеца, органът следва да установи предпоставките за мярката по несъмнен начин и да мотивира защо конкретният случай попада именно в приложното поле на чл. 171, т. 2а, б. а) ЗДвП. Не може да се приеме, че самото съставяне на АУАН за нарушение на чл. 150 ЗДвП автоматично обуславя законосъобразност на процесната ПАМ. Актът за установяване на административно нарушение има доказателствена сила относно извършените от актосъставителя констатации до доказване на противното, но не освобождава съда от задължението да провери дали фактическите основания за прилагане на мярката са реално установени. Още повече, че в настоящото производство съдът извършва самостоятелна проверка за законосъобразност на заповедта за ПАМ, а не контрол върху наказателното постановление. Следователно преценката относно наличието на правоспособност на водача следва да бъде направена въз основа на всички доказателства по делото, включително данните за твърдяно испанско свидетелство за управление. Не променя този извод и обстоятелството, че в справките на българските контролни органи лицето е отразено като „неправоспособен“ водач. Такава справка може да установява липсата на издадено българско свидетелство или липсата на данни за правоспособност в националния регистър, но не доказва автоматично, че лицето не притежава валидно свидетелство, издадено от друга държава-членка. При наличие на данни за евентуален чуждестранен документ органът е длъжен да извърши допълнителна проверка, а не да изведе неблагоприятни последици единствено от съдържанието на националната информационна система.

Съдът намира за основателен и довода на жалбоподателя, че заповедта е издадена при несъответствие с целта на закона. Целта на мярката по чл. 171, т. 2а ЗДвП е да се предотврати управление на моторни превозни средства от лица, които действително нямат право да управляват, тъй като това създава повишена опасност за безопасността на движението. Когато по преписката са налице данни за евентуално свидетелство за управление, издадено от държава-членка на ЕС, без органът да е изяснил дали този документ съществува, валиден ли е и обхваща ли съответната категория МПС, прилагането на мярката остава необосновано от гледна точка на целта на закона.

По всички изложени съображения съдът приема, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Жалбоподателят не е претендирал разноски по делото, поради което такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005783/03.12.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.
Препис от решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК.

СЪДИЯ: